

Čís. 6058.

Predniesol-li vinník v jednej súvislosti hneď za sebou dva výroky, z ktorých jeden obsahoval priamu hrozbu násilím proti orgánu vrchnosti a druhý výzvu k shromaždenému davu, aby sa tohoto násillia dopustil, ide o jeden čin (§ 95 tr. zák.), ktorým byly porušené ustanovenia § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914 a § 15, čís. 2 zákona čís. 50/1923 Sb. z. a n.

(Rozh. zo dňa 1. decembra 1937, Zm III 556/37.)

Obžalovaní A., B. a C. zúčastnili sa v súkromnom dome verejného shromaždenia, poriadaneho politickou stranou X. bez úradného povolenia. Keď sa na miesto dostavila četnícka hliadka, veliteľ ktorej vyzval rečníka, aby prestal hovoriť, a dav, aby sa rozišiel, vykrikoval obžalovaný A. na četníkov: »Akonáhle vkročíte do miestnosti, budete zabíť!« A hneď potom kričal tenže obžalovaný na shromaždený dav: »Podťe, zabijeme ich!« Obžalovaný B. volal na posluchačov: »Podťme na nich, zabijeme ich!« Obžalovaný C. kričal na dav: »Podťe, vezmite sekery a tým českým psom usekáme hlavy, aby bol už jeden raz od nich pokoj!« Súd prvej stolice kvalifikoval počínanie týchto obžalovaných ako prečin výzvy k trestným činom podľa § 15, čís. 2 zákona na ochr. rep., prečin násillia proti orgánom vrchnosti podľa § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914 a prestupok podľa písm. C, čís. 1 nar. býv. uhor. min. vnútra čís. 7430/1913 (účasť na verejnom shromaždení usporiadanom bez úradného povolenia); pri tom súd zdôraznil, že je tu vecný súbeh (§ 96 tr. zák.) medzi prvými dvoma činmi, lebo obžalovaní porušili nimi dva rôzne právne statky. Odvolací súd tento rozsudok potvrdil.

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. a spol., obžalovaným z prečinu výzvy k trestným činom atď. následkom zmätočnej sťažnosti obžalovaných A., B., C. z povinnosti úradnej na základe dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 1 b) tr. p. zrušil rozsudky oboch nižších súdov, pokiaľ čin obžalovaných A., B. a C. kvalifikovaly tiež ako prečin výzvy k trestným činom podľa § 15, č. 2 zák. č. 50/1923 Sb. z. a n. a túto kvalifikáciu pominul; čin obžalovaných zostal kvalifikovaný len podľa § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914.

Z d ô v o d o v:

Pri preskúmaní veci spoznal najvyšší súd toto: Oba nižšie súdy zistily, že potom, keď obžalovaný A. vykrikoval na četníkov: »Akonáhle vkročíte do miestnosti, budete zabíť«, a na shromaždený dav: »Podťe, zabijeme ich«, vykrikoval obžalovaný B.: »Podťme na nich, zabijeme ich« a C.: »Podťe, vezmite sekery a tým českým psom usekáme hlavy, aby bol už jeden raz od nich pokoj«.

Tieto činy kvalifikovali nižšie súdy ako prečin výzvy k trestným činom podľa § 15, č. 2 zák. č. 50/1923 Sb. z. a n. v reálnom súbehu podľa § 96 tr. z. s prečinom násillia proti orgánom vrchnosti podľa § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914.

Najvyšší súd však nesúhlasí s touto kvalifikáciou. Z uvedeného skutkového stavu je zrejmé, že obžalovaný A. predniesol dva výroky bezprostredne za sebou v jednej súvislosti, že výroky tieto smerovali proti prítomným četníkom a treba ich preto považovať za jeden čin. Výroky tieto obsahujú jednak priamu hrozbu násillím voči četníkom a jednak výzvu k shromaždenému davu, aby sa toho násillia dopustil. Výroky obžalovaných B. a C., z ktorých každý predniesol jeden výrok, smerovali zrejme k tomu, aby obžalovaného A. v odpore proti četníkom podpo-rovaly.

Činnosťou obžalovaných boli porušené ustanovenia oboch citovaných zákonov, avšak nelze mať za to, že ide o reálny súbeh dvoch činov podľa § 96 tr. z., lebo každý z obžalovaných vykonal len jednu činnosť, ktorou ten istý právny statok bol porušený, totiž autorita úradov, hľadiac na to, že obžalovaní sa jednak vyhrážali proti orgánom vrchnosti, jednak vyzývali na násillie proti tým istým orgánom. Ide tedy u všetkých obžalovaných o prípad § 95 tr. z., že jedným činom boli porušené ustanovenia dvoch zákonov. Podľa predpisu § 95 tr. z. treba tedy na čin použiť toho ustanovenia, ktoré stanoví najťažší trest, tedy v tomto prípade § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914. Preto mýlili sa nižšie súdy, keď kvalifikovali čin obžalovaných aj za prečin výzvy k trestným činom podľa § 15, č. 2 zák. č. 50/1923 Sb. z. a n. v súbehu podľa § 96 tr. z. s prečinom násillia proti orgánom vrchnosti podľa § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914. Je tu tedy dôvod zmätočnosti podľa § 385, č. 1 b) tr. p., na ktorý treba hľadeť podľa § 385, posl. odst. tr. p. z povinnosti úradnej, lebo zákon bol porušený v neprospech obžalovaných.

Najvyšší súd preto pokračoval podľa § 33, odst. 1 por. nov. a kvalifikoval uvedené činy obžalovaných len podľa § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914.

Čís. 6059.

Vyhrážanie trestným alebo disciplinárnym oznámením je síce »hrozbou« v smysle § 350 tr. zák., nie je však pre zamestnanca, ktorý by mohol stratiť zamestnanie len po odsúdení súdnom alebo disciplinárnym, ktoré nezávisí od vyhrážajúceho vinníka, hrozbou »závažnou majetkovou škodou« podľa § 353, čís. 1 tr. zák.

(Rozh. zo dňa 1. decembra 1937, Zm IV 508/37.)

N., poštový doručovateľ, ktorý vyjednával s vlastníkom záhrady o kúpe ovocia pre svojho predstaveného, natrhal na záhrade na skúšku 1 kg 30 dkg hrušiek v cene 1 Kč 30 h. Obžalovaný A., strážca záhrady,